

Slovenec ima dokaze, da Darwinova teorija ne drži

Provokativni odtis človeške noge

»**N**ova slovenska najdba milijone let starega odtisa človeške noge potrjuje zgrešenost Darwinove teorije evolucije,« je prepričan Jože Kočevar, elektroinženir iz Ločice ob Savinji, ki je napisal ta članek. Njegove naprave za uporovno varjenje uporabljajo po vsej zemeljski kroglji. Toda tokrat nam ni razlagal, kako je iznašel svoje vrhunske naprave; razkril nam je, kako najdena rezana kamnita plošča za oblaganje tal in sten jasno kaže fosiliziran odtis desne noge, ki popolnoma ustreza, tako po velikosti kot po obliki, današnjim odtisom modernega človeka homo sapiensa sapiensa. Ker je njena kamnina, breča iz kamnoloma Široki Brijeg v Hercegovini, stara nekaj milijonov let, bolj točno starost bodo ocenili geologi, je s to najdbo dodatno potrjena domne-

Najdba odtisa modernega človeka v Sloveniji potrjuje, da Darwinova teorija o razvoju vrst stoji na majavih nogah.

va, ki se dandanašnji v svetu vse bolj uveljavlja in potrjuje, tako s fakti kot artefakti – da Darwinova teorija o razvoju vrst stoji na majavih nogah. Oziroma sploh ne drži.

Pravzaprav niti ne gre za odtis, temveč še za veliko več. Dejansko je to tridimenzionalni fosilizirani del stopala homo sapiensa sapiensa, kakor so ga izlomili iz skaline in zatem odrezali s strojem za rezanje kamnitih plošč.

NI VEZI MED OPICO IN ČLOVEKOM

Darwin sam ni bil povsem prepričan o svojih predpostavkah. Zato je domnevo zadrževal in pohitel z objavo

šele devet let po njeni zasnovi – ko je spoznal, da njegov kolega prihaja do istih domnev in jih namerava objaviti. Tej teoriji so tedanji znanstveniki, kot vedno, odločno nasprotovali. Šele mnogo let kasneje so jo nekako le sprejeli, kljub opozorilom nekaterih znanstvenikov, da bi po tej Darwinovi teoriji razvoja vrst vsekar moral obstajati tudi vezni člen med opico in človekom. No, tega veznega člena 158 let po objavi teorije še vedno niso našli. Ker ga pač ni.

Tudi ta v Sloveniji najdeni fakt potrjuje, da človek homo sapiens sapiens (»človek moder pameten«) biva na planetu Zemlja v nespremenjeni obliki že več milijonov let.

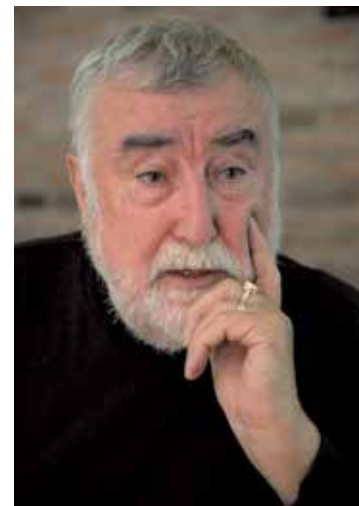

Foto D. Tavčar

Inženir Jože Kočevar, odkritelj epohalne najdbe.

Ob njem pa so torej sobivali tako avstralopiteki kot homo habilisi, homo erectusi, neandertalci in drugi. Tudi dandanašnji bivajo ob sodobnem človeku divji možje, podobni neandertalcem in avstralopitekom. Teh dokazov je dovolj po celem svetu. Videvajo jih žive in mrtve, fotografirajo, filmajo in jih opisujejo

Fotoarhiv J. Kočevar

Fotoarhiv J. Kočevar

Levo: v Sloveniji najden več milijonov let star odtis stopala, ki povsem ustreza odtisom modernega človeka. Zgoraj: primerjava z odtisom avtorjeve noge.

V skalo vrezana arhitektura v bližini dvatisočletnega svetišča v Petri je primejalno še osemkrat starejša!

neizpodbitno zanesljivi, znani in pаметni ljudje.

Največ dokazov, artefaktov in faktov, da Darwin nima prav, sta v 952 strani obsežni knjigi *Prepovedana arheologija* (Forbidden Archeology) zbrala in objavila gospoda Michaela Crema in Richarda Thompsona. Knjiga je v nekoliko skrajšani in zgoščeni različici, ki sta jo spisala in izdala oba avtorja v angleškem jeziku, izšla tudi v slovenščini (ARA založba). Na njenem ovitku je prikazana fotografija odtisa prav tako desne noge homo sapiensa sapiensa, ki pa, moram reči, ni tako izrazito podoben modernemu človeku kot naš najdeni slovenski fosiliziran 3D-odtis. Razlika med stopalom modernega človeka ter stopala avstralopiteka in drugih je v tem, da imajo slednji praviloma širša stopala, z dolžino in širino v razmerju dve proti ena, in navzven obrnjene palce.

OKAMENJENI ODTISI KOLESNIC

Na obstoj visoko razvite kulture homo sapiensa sapiensa kažejo tudi okamenjeni odtisi kolesnic očitno tehnološko zelo naprednih vozil na skrivnostni Malti. Tam je videti brezštevilne vsaj de-

Okamenjene kolesnice vozil na Malti so stare vsaj deset milijonov let!

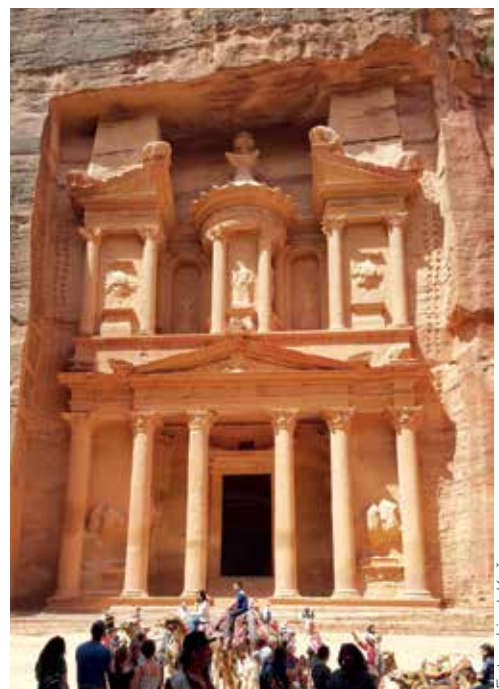
set milijonov let stare okamenjene sledove kolesnic vozil. Nekatera kolesa so bila celo opremljena s stopalnimi ploščami zaradi manjšega ugreza v mehko blato, podobno kot so bila opremljena kolesa nekaterih topov v prvi svetovni vojni. Nekateri sledi kolesnic vodijo tudi naravnost v morje. Okamenjele sledove vozil na Malti lahko vidimo tudi iz satelitskih posnetkov na Google Zemljevidih. Slične sledove okamenjenih kolesnic vozil je mogoče videti tudi v Grčiji, na Siciliji in v najdišču Bull Creek v Teksasu.

Komaj pred nekaj leti pa je ruski geolog dr. Alexander Koltypin na satelitskih posnetkih Frigijske doline v Turčiji odkril množične sledove kolesnic vozil. Podroben pregled je starost okamenjenih odtisov ocenil na 14 milijonov let. Ker je s svojo objavo in prikazom brezkompromisno porušil obstoječe uradno arheološko znanje, se sedaj po starih znanjih šolani arheologi na vse načine trudijo, da bi ovrgli očitno in jasno starost okamenjenih odtisov. Pri tem uporabljajo celo tako abstraktne razlage, češ da so te kolesnice izklesali kar v našem starem veku za odvodnjavanje frigijskih polj. Pozabljajo pa, da so podrsani okamenjeni odtisi vozil tudi na stenah hribin, kamor so se vozila pri premikanju naslonila.

Z vsem spoštovanjem do čudovite in veličastne arheološke znanosti, vendar bog se usmili kakšnih nemogočih in primitivnih »inženirskih rešitev« se tudi za druge fakte in artefakte poslužujejo nekateri šolani arheologi, samo da se obdržijo zgrešena znanja in dogme izpred sto petdeset do dvesto let.

ZADRTOST ŠOLANIH ARHEOLOGOV

Kaj je vzrok tej silni zadržanosti šolanih arheologov, da »imajo oči, pa ne vidijo, imajo ušesa, pa ne slišijo«? Recimo že enkrat

Svetišče v Petri

bobu bob in popu pop – vzrok so doktorati! Noben doktor arheoloških znanosti – pa bodimo jasni in iskreni, arheologija ni eksaktna znanost – svoje zgrešene doktorske disertacije noče zanikati in je ne bo zanikal za nobeno ceno. Podeljenega doktorata prav tako nočejo zanikati univerze kot podeljevalci in verifikatorji disertacij, kajti bile bi tudi same osramočene. Ker se kandidati za podelitev doktoratov v svojih disertacijah prijemajo disertacij poprejšnjih napačnih in zgrešenih arheoloških predpostavk ter jih v njih navajajo, je tako postala arheologija kot ena od neeksaktnih znanosti pravi nerešljivi gordijski voz. Nek priznan arheolog je ocenil, da so okamenjene kolesnice na Malti stare štiri tisoč let, ker jih pač zaradi obstoječega uradnega znanja ni mogel opredeliti kot starejše. Sedaj pa to vsi kot papagaji, brez lastne intuitivne presoje, ponavljajo in se pri svojih objavljenih delih veselo sklicujejo na to nemogočo resnico ali, bolj točno, znanstveno laž. Če artefakt podira uradno arheološko znanje, ga je treba pač skriti v muzejske depeje,

ga uničiti, ne priznati kot dejanskega, ali pa ga okvalificirati za ponarejenega.

RAČUN STAROSTI

Poglejmo še prelepo arhitekturo Petre v Jordaniji. V sami soteski Petre že na oko vidimo v skalo vsekan rimski akvadukt, ki nekajkrat seka od zoba časa mnogih tisočletij, skoraj do nerazpoznavnosti pogrizenih, v skalo vsekanih stopnic. Glavno, v skalno steno vsekano in v čudovitem, značilnem rimsko-helenskem slogu izrezljano svetišče ali zakladnica, kot ga tudi imenujejo, izdelano pred približno dva tisoč leti, ni zaradi puščavske eolske erozije skorajda nič obrušeno in poškodovano. Še najbolj vidne poškodbe so na osrednjem, prekrasnem polgolem ženskem kipu, ki so ga primitivni beduini s kalašnikovkami obstreljevali prav v središče ženskosti. Vsa ostala, vsaj kilometer dolga, v skalno steno vrezana arhitektura pa je zaradi očitne več tisočletij dolge izpostavljenosti suhi puščavski eroziji doma la nerazpoznavna. Arheologi pa jo kljub temu prištevajo v le nekaj starejšo, primitivno nabatejsko kulturo.

Človeka kar vleče primerjati erozijsko obrušeno prastare arhitekture z obrušeno časovno razmeroma natančno poznane in določene rimske arhitekture. Tako lahko z enostavno matematično primerjavo izračunamo nepoznan čas njene izdelave. Za to ni potrebna nikakršna posebna izšolanost in instrumentacija, temveč samo navaden tesarski meter in preprost osnovnošolski sklepni račun. Primerjava in preprosta meritev pokaže erozijsko izbrušenost rimske arhitekture pet do sedem milimetrov v približno dva tisoč letih. Izbrušenost prastare arhitekture v neznanem času pa je približno štirideset do petdeset milimetrov. Sklepni račun pokaže neznan čas približno šestnajst tisoč let! Ta starost pa se že veliko bolj ujema s pošteno, preprosto, »kmečkoočesno« primerjavo med deklico in stoletnico.

NAJNOVEJŠA POTRDIŠČE

Univerza v Uppsali na Švedskem je pravkar, 1. septembra 2017, ravno med nastajanjem tega članka, na internetu objavila mnenje o raziskavi na novo najdenih hominidnih odtisov stopal na Trahilosu, na zahodni Kreti, ki človekov obstoj pomikajo 5,7 milijona let nazaj – v čas miocena, ter hkrati zanikajo začetke človeške vrste v Afriki izpred 1,8 milijona let. Objavljena slika hominidnega odtisa desne noge ima odtis stopala v razmerju dve proti ena in z nožnim palcem, ki kaže ravno naprej, kar je značilno za hominide homo sapiens.

Foto Andzej Boczarowski

Toda starost odtisov na Trahilosu ni edina skrivnost. Ključno je tudi, kje so najdeni. Do sedaj predstavljajo starostni rekord fosili, ki postavljajo začetek hominidov v Afriko, ki so se od tam razširili v Evropo in Azijo šele pred približno 1,8 milijona let. Toda ti novo najdeni odtisi pomenijo ravno to, da so v Grčiji koračili humanoidi milijone let prej, kot pa trdi današnja uradna znanost.

Ta najdba je interesantna tudi zaradi naslednjega novega odkritja, ki lahko zgodovino človeka zapiše na novo – drugače. V maju je bila opisana študija sedem milijonov let starih najdenih kosti hominidov *Graecopithecus freybergi*, ki so jih našli v Grčiji in Bolgariji. To pa je tako velik razkorak med preteklim in sedanjim mišljenjem, da raziskovalci razmišljajo, ali to ne pomeni, da se je zgodil pradedni razcep med šimpanzom in človekom v Evropi in ne v Afriki. Nove študije bodo lahko korelirale končne zaključke.

Univerza v Uppsali prav tako ocenjuje, da je s tem dejstvom dvom v uradni status razvoja človeške vrste upravičen, in pričakuje: »Slej ko prej bo treba, popolnoma na novo, napisati resnično zgodovino homo sapiensa sapiensa.« (goo.gl/csYqBt).

RAZREDČENO ČLOVEŠTVO

Vsakah približno dvajset, trideset, petdeset tisoč let se nova kultura homo sapiensa sapiensa prične z lokom, puščicami in majhnim razredčenim številom ljudi. Počasi se razvija, tehnološko in številčno vzcveti do maksimuma, nato zopet nenadoma, zaradi različnih vzrokov – atomskih vojn, padcev kometov, cuna-

mijskih vesoljnih potopov zaradi padcev nebesnih teles v ocean, eksplozivnih sončevih elektromagnetnih izbruhov, izbruhov neobvladljivih nalezljivih boleznih – propade. Človeštvo homo sapiens sapiens se močno razredči, pade na minimum, tako kot govorijo stare Sibiline prerokbe, ki so nam jih pripovedovale naše stare mame, da bo naslednjič človeštvo pokončano z ognjem in bodo

ZGODOVINA, KI JE NI V UČBENIKIH

Če bi si zamislili zgodovino človeštva kot velikanski muzej z vsem znanjem o človekovi preteklosti, bi bili mnogi prostori tega muzeja zaklenjeni. Znanstveniki so dali pod ključ vsa dejstva, ki se ne ujemajo z uveljavljeno predstavo o zgodovini človeka.

V zadnjih dveh stoletjih so raziskovalci našli veliko število kosti in predmetov, ki pričajo o tem, da moderni človek obstaja že dolge milijone let. Vendar uveljavljena znanost ta preseñetljiva odkritja vztrajno zatajuje, ker se ne ujemajo s trenutno veljavno teorijo o nastanku človeka. Po tej naj bi anatomsko moderni ljudje evolvirali šele v zadnjih 100.000 letih iz opicam podobnih prednikov.

Avtorja sta v knjigi obelodanila veliko število spornih najdb. Tako sta odprla mnoga zaklenjena vrata v muzeju človeške zgodovine. Zdaj lahko pogledamo noter ter prevrednotimo naše razumevanje človekovega nastanka, identitete in smisla.

Knjiga je na voljo na Misteriji.si ali 051/307 777.

ljudje tako redki, da se bodo klicali s hriba na hrib.

SONČEV IZBRUH

Sončev elektromagnetni izbruh velikanske energije, ki ga je s teleskopom natančno videl, zabeležil in izrisal britanski astronom Richard Carrington, smo doživeli 1. septembra leta 1859. V Severni Ameriki je bila takrat mreža električne telegrafije že zelo močno razširjena. Zaradi silne energije sončevega elektromagnetnega valovanja so se zaradi elektromagnetne indukcije vžigali in so goreli leseni stebri telegrafske mreže in tudi same telegrafske naprave. V Londonu je svetil severni sij tako močno, da so ljudje ponoči lahko brali časopis.

Takšen pojav sončnega elektromagnetnega izbruha se lahko zgodi naslednji trenutek. Katastrofa na Zemlji bi bila, zaradi današnje vsesplošne totalne odvisnosti človeštva od računalniškega mikroprocesorskega vodenja, ki je neznansko občutljivo na elektromagnetne izbruhe, neizmerna. Ves svetovni računalniški sistem bi v hipu zablokiral. Samo zamislimo si delček realnosti. V zraku je vsak trenutek vseh štiriindvajset ur približno petdeset tisoč letal. V vsakem letalu je povprečno po sto petdeset ljudi, kar je najmanj sedem milijonov ljudi. Upravljanje letališč in krmiljenje letal pa bi bilo v hipu – uničeno.

KAJ BO OSTALO?

Kaj bo čez deset tisoč let ostalo za našo sedanjo kulturo? Nič, ali skoraj nič. Naš cement oziroma beton ojačujemo z jekleno armaturo, ki prenaša natezne sile, sam cement okrog jeklene armature pa tlačne. Ta kombinacija je res zelo posrečena in ekonomična. Vendar že pri izdelavi in sušenju povzročata mikrorazpoke. Čez čas pa železo v betonu oksidira, oksidi imajo večjo prostornino in beton enostavno razženejo. Jeklena armatura pride še bolj v stik s kisikom in proces propadanja se povečuje.

»Slej ko prej bo treba povsem na novo napisati resnično zgodovino homo sapiensa sapiensa.«

V deset tisoč letih oksidira in zgine vsaka kovina, razen zlata in nekaterih redkih plemenitih kovin. Te imajo na zraku sicer nekoliko daljšo življenjsko dobo, vendar tudi te neusmiljeno propadajo. Za vekomaj trajen je samo kamen. Predvsem granit. Za našo kulturo bodo po deset tisoč letih ostala le nasutja in useki cestišč ter seveda bajke in legende, ki se bodo prenašale iz roda v rod. Betonski predori, mostovi, betonske in kovinske zgradbe bodo samo še nerazpoznavni kupčki peska in grušča.

MILIJONI

»NEPRAVOVERNIH« KNJIG

Svetovno znani Švicar, gospod Erich von Däniken, ki ga uradno šolani arheologi z vsemi silami zaničujejo in zmerjajo, je s svojimi sedemdeset milijoni do sedaj prodanih knjig spodbudil praktično vso intelektualno smetano človeštva – ki je je na žalost samo približno 2,5 odstotka – k zdravemu, poštenemu, kmečkologičnemu razmišljanju o dejanskem razvoju vrst na podlagi najdenih faktov in artefaktov. Ker je k njegovim knjigam treba prišteti še najmanj toliko izdaj knjig drugih avtorjev na isto temo, je to že skoraj 150 milijonov prodanih knjig o realni arheološki tematiki, ki izpodbija uradno šolsko arheologijo.

Proti tej velikanski, inventivni množici intelektualcev, ki se z arheologijo ljubiteljsko ukvarjajo, razmišljajo in presojujejo pa logično ter pošteno o dejanskem stanju v arheologiji, je nekaj tisoč v tej branži priznanih, po starih znanjih šolanih arheologov na svetu le kaplja v morje.

Jože Kočevar ✪